

EL VIATGE PELS BIOMES

Avui és un dia molt especial per la Marta, la Laura i en Joan ja que després de quatre anys de durs estudis, per fi han acabat la universitat. A causa d'això començaran a complir la gran idea que van planejar ja feia anys, durant el batxillerat. Els tres havien sigut una colla de bons amics des de primària que sempre han anat a la mateixa classe, fins que van acabar el batxillerat, però fins avui dia tenen molt bones relacions entre ells.

El mòbil em va sonar per la tarda, era la Marta, cridant d'alegria em va dir que ha superat les proves de la universitat i em va preguntar si puc anar al cap de setmana al bar La Bodega del Poblet amb la Laura per decidir com farem el viatge que tant esperàvem. La Marta és la més graciosa de nosaltres, sempre porta un lluent somriure i té una gran passió per la natura i els animals, per això va estudiar veterinària.

El diumenge vaig arribar al bar de La Bodega del Poblet, allà vaig veure la Laura asseguda al racó esperant-nos. La Laura és una noia bastant baixa de cabell castany, és una mica més seriosa però sempre pots confiar en ella ja que és una molt bona persona. Vaig saludar-li i els dos ens vam alegrar de veure'ns després de tant de temps que no ens vèiem, vam xerrar una mica fins que va arribar la Marta. Vam demanar unes tapes i begudes, fins que finalment ens vam posar a parlar sobre el tema, el viatge, mes o menys sabíem que el viatge seria anar als Estats Units i fer un recorregut per la històrica ruta 66 que va des de Chicago fins a Los Angeles passant per petits pobles, grans ciutats, deserts, boscos, rius... En el qual tardaríem unes dos setmanes en fer el recorregut visitant tots els llocs que ens interessin. Però per fer el viatge necessitàvem diners, sobretot per agafar un vol fins a Chicago, el lloguer de un cotxe, el menjar, la gasolina, algunes atraccions turístiques i els hotels. Ens va semblar que la millor manera seria que cadascú agafés un treball durant un mes per aconseguir diners, i és el que vam fer.

Jo vaig treballar com a repartidor de pizzes i les noies en una botiga de roba, però com que els bitllets d'avió valen quasi mil dòlars per persona, significava que necessitàvem més diners. Jo vaig agafar els meus estalvis, la Marta també i la Laura va demanar-ne diners als seus pares. Finalment amb els diners vam comprar els bitllets d'avió cap als Estats Units per el dia dos de juliol, per tant faltaven tres setmanes per començar el viatge, suficient per planejar la ruta 66.

La ruta 66 va ser acabada a mitjans dels anys vint de manera que hi ha parts que han quedat abandonades o s'han construït autopistes a sobre. Vaig pensar que en alguns llocs podríem desviar-nos una mica i passar per altres llocs possiblement més interessants. El mateix dia vaig enviar un missatge a les noies si les sembla bé la proposta, van dir que estaria molt bé.

Finalment va arribar el dia dimarts dos de juliol. La nit anterior no vaig poder dormir molt ja que estava molt emocionat. El dimarts pel matí vaig començar a fer la maleta per sortir a les deu de la nit al aeroport de Barcelona. Dos hores abans del vol ens vam trobar a la plaça per agafar l'autobús fins l'aeroport, era una nit bastant freda i tranquil·la com per un mes de juliol. Els tres ens vam acomiadar dels familiars i amics, fins que va arribar l'autocar i tot emocionats ens hi vam pujar. Finalment vam arribar a l'aeroport on hi havia cues llargues i gent corrent d'un lloc a un altre amb grans maletes rere d'ells. Allà vam tenir un problema i era que la Laura portava un sobrepès de mig quilo en la maleta, com que no ens podíem permetre pagar-ho va tenir que treure algunes coses innecessàries.

L'avió es va enlairar i ens vam sentir tots alegres a causa de que per primer cop en la vida anàvem a un altre continent. El vol durava més de tretze hores, durant aquell temps havíem parlat molt entre els tres, vam veure tres pel·lícules ja que l'avió tenia pantalles on podies elegir alguna pel·lícula gratuïta i després ens vam dormir.

Era la tarda i en l'avió ens van avisar que aterraríem a Chicago d'aquí mitja hora, més tard vam veure per la finestra una gran ciutat amb gratacels molt alts, era Chicago. I en el fons de la ciutat es podia contemplar el llac Michigan en el qual no es veia el seu final, semblava un mar.

En aterrar i sortir de l'aeroport ens vam dirigir cap al nostre hotel amb autobús. L'hotel estava a les afores de la ciutat, ja que allà eren més barats, un cop a l'hotel la Laura sen va anar a dormir i abans de que tanquessin les botigues me'n vaig anar amb la Marta fins la ciutat per alquilar el cotxe per continuar el viatge.

Amb el tràfic que hi havia vam tardar més del que crèiem però finalment vam arribar a la parada i en sortir de l'autobús vam sentir un vent bastant fort però era normal a la ciutat de Chicago. Durant deu minuts vam continuar el camí cap a la botiga caminant, a dins del local feia calor de manera que ens vam desabrigar, després un senyor ens va portar cap a un escriptori i ens va proposar uns cotxes. El problema és que només ens podíem permetre un, però era massa petit pels tres i el cotxes més grans valien més de cinc-cents dòlars a la setmana i el viatge era de dos setmanes.

La Marta estava molt trista i amoïnada, jo li vaig dir que no es preocupi ja que trobarem alguna solució al problema. En tornar al hotel la Marta va dir a la Laura que no tenim cap cotxe ja que eren massa cars. Després de sopar la Laura em va dir que podríem comprar algun cotxe barat a Internet de manera que em vaig posar a cercar a la xarxa, allà vaig trobar un cotxe per tant sols cinc-cents dòlars, vaig cridar a les noies i no les va agradar molt ja que era un Cadillac DeVille dels anys setanta i estava molt oxidat i esquerdat però era l'únic que podíem permetre'ns.

El matí del dia següent vaig fer una trucada al senyor que ven el cotxe, ell em va dir que puc venir ara mateix a comprar-lo, és el que vaig fer. Un cop allà, el senyor em va baixar el preu a quatre-cents dòlars i tot feliç vaig conduir-lo cap al hotel. Les noies van baixar a veure'l i encara que estava en un estat pèssim i el motor no sonava molt bé seguíem tenint l'esperança que aguantí aquestes dues setmanes de viatge. La Marta va dir que aquest Cadillac DeVille no aguantarà per res tot el viatge i li va posar de nom Devil "dimoni".

Després de dinar vam agafar a en Devil per anar cap al centre de la ciutat, allà el vam aparcar i ens vam dirigir cap al Willis Tower, l'edifici més alt de la ciutat. A la planta cent tres es trobava el skydeck, és com una terrassa que té el sostre, el terra i les parets de vidre i ames es troba a quatre-cents dotze metres d'altura, des d'allà pots veure un panorama a tota la ciutat i el llac. Ens vam fer unes fotos amb diferents posicions, encara que a la Laura li feia una mica de por estar allà ja que mirant a baix hi veus a les persones petites com formigues, la gran altura és impressionant.

L'altra atracció turística de la ciutat és el Cloud Gate, una escultura en forma de fava que està polida de manera que et pots veure com en un mirall i com que és molt gran també hi reflecteix els gratacels de la ciutat. En arribar allà ens vam fer fotos tots tres amb diferents caretes molt gracioses, finalment va començar a enfosquir-se de manera que ens vam anar cap a l'hotel per tenir força i ganes per continuar el viatge.

Ens hem aixecat ben aviat pel dematí, en mirar per la finestra vaig veure un cel completament blau i quasi sense núvols. Feia bastant calor però amb el vent habitual de la ciutat s'estava molt bé. Ens havíem pres l'últim esmorzar a Chicago i després vam continuar el viatge amb el nostre cotxe Devil cap al poble Pontiac. En arribar-hi ens vam trobar amb més de vint grans murals repartits per tots els carrers que estaven pintats per les parets dels edificis. Per veure'ls tots no es necessitava ningun mapa, ja que els carrers tenien pintades unes petjades que ens van portar a cada mural que representava la història del poble. Després de fer el recorregut la Marta ens va proposar passar-nos per un bar on feien unes grans hamburgueses, que ens van agradar molt a part de la Laura que li semblaven massa grans.

Poc a poc es va anar enfosquant, per tant, ens vam dirigir cap a l'estat de Missouri. Jo estava conduint mentre que les noies s'estaven dormint. Em vaig començar a apropar a la ciutat de St.Louis, l'autopista passava per un pont antic que creuava el riu Mississippí des del qual es veia la gran ciutat il·luminada i el que més em va impressionar era l'arc de quasi dos-cents metres, era impressionant. Vam sortir del Devil després de hores en el cotxe, em vaig estirar i ens vam dirigir cap al hotel on el primer que vam fer era llençar-nos al llit per dormir.

Al dia següent ens vam llevar d'hora perquè el hotel proporcionava l'esmorzar aviat al dematí. En acabar l'esmorzar ens vam dirigir cap al centre de St.Louis per pujar-nos a l'arc. En arribar-hi el cel era blau, amb pocs núvols i la ciutat estava bastant tranquil·la. Un cop que vam pujar a l'arc de quasi dos-cents metres vam gaudir de les vistes que ens envoltaven, des d'allà vaig veure els edificis, les esglésies, el camp de beisbol i mirant a baix el parc que envoltava l'arc amb herba, arbres i estancs. La Laura em va senyalar el parc botànic que es veia de lluny i em va dir que podríem anar ja que l'interessa molt la naturalesa. D'aquesta manera en baixar a terra ens vam dirigir amb el cotxe fins el parc botànic. En passar per l'entrada vaig veure un munt de colors, estancs i tot tipus de plantes, era impressionant. En el parc ens vam fer moltes fotografies i finalment vam fer un pícnic al mig del parc. Al final del dia vam tornar a l'hotel per seguir amb el viatge.

Quan va sortir el sol vam agafar a en Devil per anar fins a l'estat d'Oklahoma. Aquell era un estat on no hi havia molta cosa més a part de camps, animals de granja i boscos. En arribar a la ciutat el temps no era molt bo de manera que no ens vam aturar en l'estat perquè no teníem molt de temps.

D'aquesta manera ens vam dirigir cap a l'estat de Texas, el més gran de tots. La ruta 66 ens va dirigir cap a un lloc especial de la ruta, el Cadillac Ranch, un grup de cotxes de la marca Cadillac com el nostre Devil mig enterrats i plens de grafit. Ens vam parar per observar la escultura m'entres que contemplaven com s'amagava el sol a l'horitzó i il·luminava els cotxes d'un color carmesí, abans de seguir conduint vaig agafar uns aerosols per dibuixar els nostres noms amb diferents colors. Com que començava a fer-se de nit ens vam parar a la ciutat de Amarillo, en el hotel que està al costat del famós restaurant Big Texan.

Quan em vaig despertar vaig notar que la temperatura era més alta que als altres estats i el paisatge era més desèrtic. En la ciutat hi havien gasolineres i botigues antigues que mostraven la història de la carretera, també vam entrar al museu d'autocaravanes, era un lloc que mostrava com la gent feia els

viatges fa temps per la ruta 66. Abans de sortir de la ciutat vam entrar al restaurant que hi havia al costat de l'hotel ja que allà hi havia un concurs que consistia en menjar-te un plat de quasi dos quilos durant una hora per rebre un premi. Cadascú de nosaltres ho va intentar però no vam aconseguir menjar-nos ni la meitat.

El viatge anava acabant-se i a nosaltres ens faltava passar pels dos estats bastant desèrtics abans d'arribar a Califòrnia. Vam arribar al següent estat on vam fer una visita guiada per les muntanyes que estaven envoltades de desert, eren de diferents tons de colors entre taronges i marrons. La visita durava sis hores però havia valgut la pena ja que vam veure paisatges impressionants, cavalls salvatges, jeroglífics, assentaments espanyols i una ciutat fantasma. La Marta va estar encantada amb la fauna, però a la Laura i a amí també ens va encantar moltíssim.

Seguíem el viatge per la ruta 66 que estava bastant destruïda i la calor era difícil d'aguantar ja que en el nostre Devil l'aire condicionat no funcionava, però la ruta estava envoltada de deserts preciosos i altes valls que van ser esculpides pel vent. Al cap d'unes hores el motor del nostre Devil va començar a fallar i finalment es va parar a prop d'un poblet de la ruta. Allà ens vam trobar amb un mecànic, però ell no va poder arreglar-lo. Ens va oferir vendre el cotxe per dos-cents dòlars, i és el que vam fer. La part final del viatge el vam seguir amb un autocar. En l'autocar vam conèixer a un parell de persones de Austràlia i altres països d'Europa.

Finalment l'autocar va arribar a Los Angeles. Vam seguir caminant fins al cartell on deia fi de la ruta 66, estava al costat de la platja de manera que per acabar-lo ens vam banyar a l'oceà Pacífic. Ens vam passar l'últim dia dels viatges a un càmping que estava prop la costa.

Com que per la tarda havíem de tornar a Barcelona, vam anar al passeig de la fama. On les noies van gaudir de les estrelles amb els noms de actors i cantants famosos.

Desgraciadament les vacances es van acabar i havíem de tornar a Barcelona. Però vam tornar amb molts records i coses a explicar als nostres coneguts.